

Cop vs. Killer



# Simon de Waal

## Cop vs. Killer

Eerste druk: januari 2005

Derde druk: juni 2006

© Simon de Waal, 2005

© Rothschild & Bach, Amsterdam 2006

Omslagontwerp: René Abbühl, Amsterdam 2006

Foto omslag: © Wilfried Krecichwost

Foto achterzijde: © Michiel van Nieuwkerk

ISBN 90 499 5025 6

NUR 332

[www.simondewaal.com](http://www.simondewaal.com)

[www.rothschildenbach.nl](http://www.rothschildenbach.nl)

Rothschild & Bach is een imprint van Foreign Media Books BV,  
onderdeel van Foreign Media Group

voor Mieke,  
voor alles



# Cop vs. Killer I

Dinsdag 21 december, 22.14 uur tot  
woensdag 22 december, 07.22 uur

## I

Tergend langzaam drukte Mirko de punt van het vlijmscherpe mes in het vlees. De man in de stoel schoot achteruit. De punt drukte verder, tot het mes plotseling diep in het vlees schoot, waarna Mirko met bijna chirurgische precisie begon te snijden.

De man aan de tafel vloekte hard en Mirko keek verbaasd op.

‘Wat is er, Jegor?’ Hij trok het mes terug en hield het omhoog. Druppels rood vocht dropen langzaam langs het staalblauwe lemmet naar beneden. Jegor keek hem woest aan. Onberekenbaar.

‘Heb je geen honger meer?’ Mirko keek hem grijnzend aan, sneed nog een stuk biefstuk af en hield het aan de punt van het mes omhoog.

Maar Jegor keek niet naar het vlees. Hij zag alleen het pistool dat midden op de eettafel lag, ongeveer een meter van hem vandaan. Zijn ogen schoten nerveus van het pistool naar Boris, de derde man in de kamer, die tegenover hem aan tafel zat. En weer terug naar het wapen. En weer naar Boris. Mirko wist wat Jegor dacht en daagde hem uit. ‘Pak hem maar, als je denkt dat je snel genoeg bent.’

Hij stapte achteruit, alsof hij Jegor alle gelegenheid wilde geven om het wapen te pakken en hem neer te schieten. Jegor overwoog zijn kansen. Hij was jong en goed getraind, maar hij had net gezien wat voor ongelooflijk snelle reactie Mirko had, toen Boris in blinde paniek zijn pistool had getrokken om Mirko neer te schieten.

Langzaam spande Jegor zijn spieren. Het was een waanzinnige situatie. Twee mannen aan een eettafel, met tussen hen in een pistool. Een derde man aan het aanrecht, met een groot vleesmes in zijn hand en een biefstuk op de snijplank. Jegor schoof een centimeter naar voren. Alles bij elkaar zou het een seconde duren, misschien minder. Pistool pakken, doorladen hoefde niet, richten, schieten. Het kon in een vloeiende beweging. Hij keek op, recht in de ogen van Mirko, en meteen wist hij dat het zelfmoord zou zijn. Mirko zou altijd sneller zijn. Hij ontspande zich en leunde achterover.

Mirko kneep zijn ogen samen, prikte de biefstuk aan zijn mes, legde het op een schoon bord en zei: ‘Zonde van dat vlees. Die biefstuk is helemaal niks meer.’ Hij keek nog eens hoe Boris aan tafel zat. Of eigenlijk hing. Zijn arm voor zich uitgestrekt naar zijn pistool dat uit zijn handen was gevallen. Zijn hoofd met open ogen achterover en een groot, gapend donkerrood gat in zijn nek, waar Mirko hem had geraakt met het vleesmes.

## 2

Boris had zich de hele middag al druk gemaakt. Die avond had Jegor een afspraak met Mirko, en Boris moest mee. Jegor had zijn schouders erover opgehaald, hij wist dat Mirko niets zou uithalen in zijn eigen huis. Als hij ze had willen afschieten, als vergelding of als afschrikwekkend voorbeeld, dan had hij wel een restaurant of een parkeerplaats langs de snelweg uitgekozen. Zoals die Joego’s die hij had laten afmaken in dat Chinese restaurant. Maar hij stond erop dat ze bij hem thuis kwamen. Prima, kom meteen wat eten, had hij gezegd toen de afspraak werd gemaakt. Het zou een korte ontmoeting worden, Jegor hoefde alleen maar een boodschap door te geven. Dat stelde toch niks voor? Toch was hij niet blij dat hij Boris mee moest nemen, maar de baas stond erop: ‘Boris gaat mee, klaar.’

Maar Boris was een idioot, dat had Mirko al snel door. Boris zat te zweten, zag wit en stotterde. Bovendien sprak hij nauwelijks Engels. Het was half Russisch, half МТВ wat hij brabbelde. Hij deed alsof hij een grote jongen was, maar het was gespeeld, hij was het niet. Hij zou het nooit worden ook. Toen Mirko om hem op stang te jagen met een enorm mes voor hem was gaan staan, had hij in paniek zijn pistool getrokken en was gaan schreeuwen, janken bijna. Jegor twijfelde er niet aan dat hij nog geschoten zou hebben ook.

Mirko was een fractie van een seconde stomverbaasd over die idiote reactie van Boris, maar had niet eens met zijn ogen geknipperd toen hij met z’n linkerhand het pistool wegdrokte en met z’n rechterhand bijna instinctief uithaalde. Jammer genoeg voor Boris had Mirko dat grote vleesmes nog in z’n hand.

In een reflex was Jegor opgesprongen, maar voordat hij zijn hand naar het pistool op zijn rug had gebracht, stond Mirko al voor hem met de punt van het mes op zijn adamsappel.

‘Rustig Jegor, blijf kalm. Laat je pistool zitten.’

Mirko had tien centimeter met zijn gezicht van hem af gestaan en hem diep in zijn ogen gekeken. Jegor werd er inderdaad kalm van, hoewel hij in zijn ooghoek Boris zag, die heen en weer schokkend in zijn stoel hing. Een



golf bloed stroomde uit de slagader aan de zijkant van zijn nek op zijn witte T-shirt en op de grond. Pas toen zijn hart ophield met kloppen, en dat leek een eeuwigheid te duren, stopte het bloeden.

Mirko had Jegor's wapen gepakt, het in de vuilnisbak gegooid en het pistool van Boris rustig midden op tafel laten liggen. Hij had het mes afgewassen en weggelegd. Hij had naar Boris gekeken en gezegd dat het een stomme klootzak was. Toen had hij zich omgedraaid en was hij verdergegaan met de biefstukken.

### 3

Jegor had de situatie inmiddels overdacht. Klotezooi. Mirko ging zitten. Hij schoof Boris' wapen weg, buiten bereik van Jegor. Daar hoefde hij zich niet meer druk over te maken.

'Fuck man, je had toch ook alleen z'n pistool af kunnen pakken?' Jegor kwam weer bij. Mirko glimlachte en zei: 'Het ging allemaal iets sneller dan ik dacht. Waarom trekt die idioot een pistool? Het was maar een geintje. Stom geintje misschien, maar toch. Een geintje.'

'Hij was niks van plan.'

'Hij was gaan schieten, dat weet jij ook. Bovendien, dan had hij dat pistool niet moeten trekken. Simpel.'

Op het moment dat Mirko zag dat Boris zijn pistool trok, was hij in actie gekomen. Een instinct om te overleven. Zo'n zelfde instinct had Jegor. Het zorgde ervoor dat hij zich nu kalm hield. Hij wist dat hij alleen op die manier levend het pand zou verlaten.

Mirko was in gedachten alweer overgegaan tot de orde van de dag. Deze twee Oekraïners hadden een afspraak met hem gemaakt om te praten over de problemen tussen hem en Oleg Gorobi, de Oekraïense mafiabaas. Hij had geen problemen verwacht, maar hij had ze nu wel. Ten eerste had hij niet gewild dat er doden zouden vallen, ten tweede wilde hij ze zeker niet in zijn eigen huis.

'Het was een misverstand, goed? Daar houden we het op. Ik wilde dit niet, Boris ook niet.'

'Ja, een misverstand. En wat doen we met hem?'

'Dat regel ik. Doen we nog zaken?'

'We kwamen alleen met een boodschap.'

'Wat voor boodschap?'

'Oleg wil geen oorlog. Hij wil afspraken maken over de markt. De boel verdelen. Maar...' Jegor aarzelde.

'Maar wat?'

‘Ik weet niet hoe hij nu zal reageren.’

‘Hoezo? Het was een misverstand, dat zeg je net zelf. Dit,’ hij wees op Boris, ‘dit is een debiel. Een amateur. Oleg moet geen paranoïde amateurs naar me toe sturen, dan gebeuren dit soort dingen. Vertel hem wat er is gebeurd. Hij zal het begrijpen.’

Jegor wees op het lichaam aan de andere kant van de tafel. ‘Boris was zijn broer.’

Shit. Dat had hij niet verwacht. Hij had al problemen genoeg gehad met Oleg Gorobi en dan dit ook nog. De Oekraïner wilde zich gaan bemoeien met de xTC-handel naar Londen, en daar had Mirko hardhandig een stokje voor gestoken. Maar nu... Verdomme.

Mirko zuchtte. ‘Waarom stuurt hij dan niet iemand anders? Iemand die niet meteen bij het minste of geringste in paniek raakt?’

‘Boris was nieuw bij ons. Hij moest leren. Het kleine broertje moest het leren, jeeuwel.’

‘Zeg dat wel ja, leren. Fucking hell. Heb ik dat?’ Hij dacht na, en keek Jegor aan. ‘Het is jouw keus, Jegor.’

‘Mijn keus?’

‘Jij kunt Oleg vertellen hoe het echt is gegaan, en zeggen dat ik met hem wil praten, of je kunt een verhaal ophangen. Dat ik hem zomaar heb vermoord, of zo. Zonder reden. In dat geval breekt de pleuris goed uit.’

Jegor knikte. ‘Dat is zo.’

‘Maar ik kom te weten wat je hebt gezegd, hoe dan ook.’

‘Je hoeft me niet te bedreigen.’ Jegor stond op. ‘Ik zal zeggen hoe het is gegaan. Zorg dat Oleg het lichaam van zijn broer krijgt. Hij zal hem willen begraven in de Oekraïne.’

Mirko knikte. Jegor stond op, liep naar Boris en legde zijn hand op diens hoofd. Toen sloeg hij een kruis.

Op dat moment kwam Rick binnen. ‘Problemen. De klootzakken staan voor de deur.’

‘Hebben ze je gezien?’

Rick grinnikte. ‘Ik weet het wel zeker.’

## 4

Rick was na het geschreeuw de keuken in komen rennen. Daar had Mirko gestaan met het mes op de keel van Jegor, terwijl hij diens pistool uit zijn broeksband haalde. Boris stierf op datzelfde moment. ‘Christus,’ had Rick geroepen, maar Mirko had een kort knikje gegeven dat alles onder controle was. Normaal gesproken zou dit een probleem zijn geweest, maar

geen enorm probleem. Jegor zou de woning verlaten, en dan zouden ze Boris zelf wel wegwerken – die zou in stukken met de vuilnis meegaan. Geen haan die ernaar kraaide. Alleen... Boris was een speciaal geval. De broer van Oleg kon je moeilijk in stukken hakken en in het kanaal gooien.

Rick was de trap af gerend en had vervolgens rustig een rondje door de buurt gelopen. Twee postende rechercheurs aan weerskanten van de straat: hoewel ze hun best deden om niet op te vallen, zag Rick ze voordat ze hem zagen. Vrolijk had hij gezwaaid en twee middelvingers omhoog gestoken. Omdat ze toch al stuk waren, maakte de ene rechercheur een foto van hem. Mooi souvenir. Rick was weer naar binnen gegaan en de andere rechercheur ging verder met het luisteren naar de autoradio.

Mirko keek naar Jegor, maar die schudde zijn hoofd en zei: ‘Ze zitten niet achter mij aan, ik was schoon toen ik hier kwam. Toen wij hier kwamen.’

Mirko wist dat de politie het op hem had gemunt. ‘Nee, ze zijn met mij bezig, dat weet ik al een tijdje. Het is onder controle.’

Als de politie had geweten dat hierbinnen net een moord was gepleegd, waren ze al lang naar binnen gestormd. Dat was niet het geval, dus kennelijk werd zijn woning niet afgeluisterd. Dat was in ieder geval mooi meegeenomen. Alleen moesten ze hier nog veilig weg zien te komen, zonder dat die stomme rechercheurs zouden weten dat er iemand – dood – achterbleef in de woning. Waar hij rekening mee moest houden was dat de politie Boris en Jegor aan had zien komen, dus moesten er ook weer twee Oekraïners de woning uit.

‘Roep Bobbie en Tom. We gaan weg. Laat Bobbie zijn jas aantrekken. Hij speelt voor Oekraïner.’ Mirko wees op Boris’ lange jas, die over de stoel hing.

Tien minuten later liepen Mirko en Rick naar buiten, een paar seconden later gevolgd door Jegor en Bobbie, die Boris’ jas aan had. Van een afstandje leek het alsof ze hartelijk afscheid van elkaar namen. Mirko en Rick stapten in hun auto en scheurden weg, terwijl Jegor en Bobbie een sigaretje bleven roken en langzaam wegliepen, toen ze zagen dat het observatieteam wegreed en achter Mirko aan ging.

Geen van de rechercheurs had iets in de gaten.

## 5

Om drie uur ’s nachts was de straat uitgestorven. Mirko had de woning op de derde verdieping speciaal uitgezocht – een gewone volkswijk in Amsterdam Oud-West, waar niemand elkaar kende of op elkaar lette. Maar

op een of andere manier vielen auto's van observatieteams daar meteen op, net als rechercheurs die quasi-onverschillig een uurtje bleven rondhangen.

's Nachts was er helemaal niemand te bekennen, behalve de gebruikelijke politieauto die af en toe door de straat reed. Maar van agenten in uniform hadden ze al helemaal niks te vrezen.

Bobbie en Tom, de twee bodyguards van Mirko, kwamen aanrijden en parkeerden hun auto ieder aan een uiteinde van de straat. Langzaam liepen ze in de richting van de woning, zorgvuldig iedere auto bekijkend. Kennelijk was het observatieteam er gisteravond mee gestopt nadat Bobbie en Tom drie keer dezelfde rotonde hadden genomen, twee keer een eenrichtingsstraat waren in gereden, en vier keer waren gestopt voor groen licht en doorgereden bij rood. Knappe jongen die er dan achter blijft rijden en denkt dat hij nog steeds niet in de gaten loopt. Bobbie pakte zijn mobiele telefoon en belde Rick.

'Kom maar.'

Na drie minuten reed Rick met Mirko en dokter Velder de straat in. Velder was de arts die regelmatig 'klusjes' opknapte voor Mirko en zijn jongens. Mocht er iemand gewond zijn geraakt bij een actie, dan regelde hij de verzorging, tot en met de moeilijkste operaties aan toe. Naar namen of verzekeringen werd niet gevraagd, de rekening werd altijd contant betaald. Rick had Velder wakker gebeld, die eerst had tegengesputterd maar uiteindelijk had gezegd dat hij ergens in Amstelveen kon worden opgepikt. Rick had tijdens het telefoongesprek de vrouw van Velder op de achtergrond ruzie horen maken.

Het lichaam van Boris lag inmiddels op de bank in de woonkamer. Hij was naakt en de bebloede kleding was al weggegooid. Velder kwam binnen en trok wit weg. Hij slikte en keek naar Mirko. 'Dit was niet de afspraak.'

'Hadden wij een afspraak?'

'Ik zou helpen als iemand gewond was.'

'Dan had je er een paar uur eerder moeten zijn.' Mirko grijnsde. 'Maar ja, toen was je er niet.'

'Ik zie daar de humor niet van in. Ik geloof... Ik denk niet dat ik hier iets kan doen. Dit gaat me te ver.' Hij maakte aanstalten om weg te gaan, maar Rick stond achter hem. Niet dreigend, niet vervelend, maar hij stond er wel. De arts twijfelde. 'Ik heb aangeboden om te helpen als er iemand van jullie gewond was.'

'Voor veel geld.' Mirko's stem was vlak, toonloos.

'Voor geld, ja. Maar dit... deze man is vermoord.'

'Ik denk niet dat het nu het juiste moment is om over principes te discussieren, dokter.'

Mirko keek alleen maar naar Velder, maar die blik liet geen ruimte voor twijfel. Het bleef een volle minuut stil. Toen pakte Velder zijn tas.

‘Goed, je hebt gelijk. Je wilt hem weer toonbaar hebben?’

‘Beter dan dat. Ik wil hem perfect hebben.’

Velder knikte. Hij trok een paar plastic handschoenen aan en bekeek de hals van Boris. Met een warme, natte spons veegde hij het geronnen bloed weg. Hij trok aan de huid, tot die weer min of meer tegen elkaar paste. Hij pakte zijn tas en deed die open, rommelde erin. Mirko hield alles in de gaten.

‘Niet hechten. Ik wil geen Frankenstein.’

‘Maak je niet druk. Dit doen we heel anders.’ Hij pakte een spuit met secondelijm uit z’n tas. ‘Je had beter een doe-het-zelver kunnen regelen. Dat was goedkoper geweest.’

Rick grinnikte. Met vaste hand spoot Velder de lijm onder de huid en hield vervolgens de twee gedeelten tegen elkaar. Binnen een paar seconden zat de huid weer strak aan elkaar. Zelfs de snee was bijna niet meer te zien, een flauwe streep. De arts pakte een kwast met een soort huidkleurige verf en werkte de snee nog verder weg. Rick boog zich over het lijk heen.

‘Jezus, zie je dat? Geweldig.’

‘Dat gaat nooit meer los. Heb je z’n gegevens?’

Mirko gaf de arts een papiertje met daarop de officiële naam, de geboortedatum en geboorteplaats van Boris. Velder ging zitten en vulde een officieel formulier in. Een paar stempels en een handtekening maakten het compleet.

‘Onverklaarbare hartstilstand. Met dit formulier krijgt je hem de grens wel over.’

Mirko ijsbeerde. ‘Wat krijg je van me?’

‘Vijfduizend lijkt me redelijk.’ De principes waren inmiddels nergens meer te bekennen.

Mirko keek hem even aan, toen knikte hij naar Rick. ‘Hij zal je betalen.’

Een uur later viel Mirko in slaap in een van zijn andere appartementen in de stad, alleen. Op het moment dat Mirko in slaap viel, belde Rick vanuit een telefooncel op de Overtoom de schoonmaakploeg.

Om acht uur ’s ochtends kwam een busje van een interieurzaak de straat in Oud-West in rijden en droegen twee mannen een groot nieuw kled de woning in. Tegelijkertijd stopte een busje van een stomerij, dat een aantal chemische spullen naar boven bracht. Voor alle zekerheid werden de opdrachtbonnen op naam gezet van – en getekend door – de bewoners van een verdieping onder Mirko, zodat het nooit naar hem kon worden getraceerd.

Een half uur later kwamen de mannen van de meubelzaak weer naar buiten, met het ‘oude’ kledingstuk opgerold tussen hen in. Het schoonmaakbedrijf verwijderde ondertussen grondig alle bloedsporen, vingerafdrukken en mogelijke DNA-sporen. Het mes werd meegenomen en bij de afvalverwerking in het vuur gegooid, net als het kledingstuk waarin het lijk van Boris gerold was geweest.

Het lichaam bleef een tijdje in het busje liggen tussen een paar zakken ijs en werd de volgende nacht naar een bevestigende begrafenisondernemer gebracht. Binnen wachtte Oleg Gorobi, uiterlijk onaangedaan, op zijn jongere broer.

Omdat Mirko ergens anders sliep, begon het observatieteam die ochtend om zeven uur met posten bij het appartement aan de andere kant van de stad, waar ze Mirko’s auto aantroffen. Geroutineerd hadden ze een rondje gereden langs mogelijke verblijfplaatsen. Waar zijn auto stond, in Amsterdam Oost, gingen zij ook staan, ver weg van de plek waar Boris was vermoord. Zo simpel ging het. Lege appartementen werden door hen natuurlijk niet in de gaten gehouden, het ging om Mirko. Het probleem Boris leek opgelost.

Oleg dacht daar heel anders over. Hij stond twee uur lang onbeweeglijk naast het koude lichaam, zijn hand dwalend door het zwarte haar van zijn dode broer. Toen draaide hij zich om en liep weg. Ondanks het feit dat er nog vier andere Oekraïners in de zaal stonden, was het al die tijd ijsig stil geweest. Jeger, een van die vier, wist dat Oleg ergens in die twee uur over hem en Mirko had beslist.

# Cop vs. Killer II

Woensdag 22 december, 04.03 uur tot 09.12 uur

## I

Frank Spinola liep het hoofdbureau binnen. Hij was om vier uur 's nachts wakker geworden en had de rest van de nacht in het donkere niets liggen staren, zoekend naar nieuwe manieren om Mirko Narain te kunnen pakken. Hij had niks kunnen bedenken. Om vijf uur had Sascha even naar hem gekeken, gezucht, zich omgedraaid en gevraagd wanneer hij weer eens een nacht door zou slapen. Of eens een avond thuis zou zijn. Hij had zijn vrouw gekust en gezegd dat het allemaal goed zou komen.

De portier stak zijn hand op en de deur klikte open. Frank zei links en rechts wat vroege collega's gedag en nam de trap naar de zolderverdieping, waar zijn team een aantal kamers toegewezen had gekregen in de tijdelijke loods, die op het dak waren geplaatst. Op zich was dat niet onhandig, ze hoefden nooit snel ergens naar toe en hadden daar tenminste de ruimte. Het meeste werk zat in het afluisteren van de tientallen telefoontaps die op de groep van Mirko liepen. Bovendien wisten de observatieteams, die vanuit geheime lokaties in de stad werkten, zelf wel wat ze moesten doen.

Frank was die dag de eerste. Overal in zijn kamer hingen foto's van Mirko Narain. Mirko bij de voordeur van een van zijn vele appartementen. Mirko met collega-criminelen op straat. Mirko in zijn auto, bij zijn familie, bij de sportschool, met zijn bodyguards. Mirko, Mirko, Mirko...

## 2

Iemand had een artikel uit een weekblad midden op zijn bureau gelegd. Hij kende het inmiddels van voor naar achter, maar las het toch nog een keer door.

Volgens de misdaadverslaggever wist inmiddels iedereen, behalve kennelijk de politie, dat Mirko een van de grootste criminelen van ons land was, en waarschijnlijk ook wel ver daarbuiten. Coke, wapens, xTC, gijzelingen, liquidaties – noem het maar op en hij had ermee te maken. Hij werd

beschouwd als de spil in de onderwereldoorlog, die nu al een paar jaar aan de gang was. Maar wel een spil die op de achtergrond werkte en nooit op wilde vallen. Uiteindelijk, verwachtte de journalist, zou hij de laatste zijn die overbleef. Er werden namen genoemd van mensen met wie hij zaken zou doen, mensen die hij zou hebben geliquideerd, zoals die Joego's in het restaurant.

Twee jaar geleden was een nieuwe generatie criminelen naar Nederland gekomen. Ze kwamen uit Servië, Kroatië, Montenegro of Albanië maar werden in het milieu nog steeds 'de Joego's' genoemd. Een van hen was Lazar, die in de mafia in Servië niet hogerop kon en het dus maar in Nederland ging proberen. Hij had wat goed te maken, want de Joego's waren qua reputatie al lang links en rechts ingehaald door de nieuwe, Russische mafia.

Het eerste wat Lazar deed toen hij zich in Amsterdam vestigde, was een paar kleine criminelen afmaken zodra ze hem ook maar scheef aankeken. Hij dacht daarmee zijn naam te vestigen als meedogenloze Joego. Een van hen liet hij vastbinden op een stoel, waarna hij met een hamer diens knieschijven kapotsloeg.

Hoewel Lazar een paar keer probeerde een afspraak met Mirko te maken, hield die dat af. Hij had geen zin in een Joego die puur voor z'n lol mensen martelde en afmaakte. Dat ze elkaar toch tegen waren gekomen was toeval geweest.

Een goudkleurige Mercedes parkeerde voor het terras van een café waar Mirko met een paar vriendinnen zat te drinken. Het was een zonnige dag en Mirko genoot van de rust op het terras. Hij was niet iemand die zich opsloot in huizen of hotelkamers. Iedereen mocht hem zien, iedereen mocht meedelen in zijn succes. Op zo'n zomerdag zat hij dan ook graag buiten champagne te drinken in prettig gezelschap.

De Mercedes kwam al overdreven hard aanrijden, en stopte met piepende banden. Mensen op het terras keken verstoord op. Lazar stapte uit en liep met drie vrienden met zonnebrillen op het café in, waar ze meteen om champagne riepen. Lazar trok de serveerster mee, die net bij een ander tafeltje de bestelling op stond te nemen. Ze durfde er niets van te zeggen. De auto bleef met draaiende motor en de radio keihard aan vlak voor het terras staan.

Mirko keek het even aan. Toen bleek dat iedereen zich eraan stoorde, maar kennelijk geïntimideerd was door het optreden van dit stelletje, liep hij naar de Mercedes. Vriendelijk vroeg hij aan de bestuurder of hij misschien iets verderop wilde parkeren. De bestuurder, ook een Joego met



een zwarte zonnebril, keek hem even aan, glimlachte en deed niets. Mirko glimlachte terug en vroeg nog een keer vriendelijk of hij misschien even wilde oprotten. Voor de zekerheid herhaalde hij het in het Engels, en gooide er wat Servo-Kroatische scheldwoorden tegenaan. De bestuurder ontplofte, schreeuwde iets onverstaanbaars terug, en wilde uitstappen en tegelijkertijd iets onder zijn oksel vandaan halen. Toen hij de deur van de auto halfopen had, gooide Mirko zijn volle gewicht ertegenaan, waardoor de knie van de Joego dubbel klapte. Met zijn rechtervuist sloeg Mirko de zonnebril van zijn gezicht en toen de Joego over de voorstoelen heen lag, draaide Mirko de radio uit en haalde de sleutel uit het contact. Rick, Bobbie en Tom stonden in de buurt van Mirko, op alles voorbereid.

Toen kwam Lazar naar buiten, en zag Mirko rustig naast zijn auto staan. Mirko gooide het sleuteltje naar Lazar en zei dat hij de volgende keer zijn auto gewoon netjes moest parkeren en een beetje rustig moest doen, omdat mensen last van hem hadden. Tien seconden lang was het niet in te schatten hoe Lazar zou reageren, maar uiteindelijk begon hij te lachen en schudde Mirko's hand. Kennelijk had iemand hem al ingefluisterd wie Mirko was en had Lazar besloten dat hij hem in de toekomst misschien wel kon gebruiken voor zaken.

Dat ging dan ook drie keer goed, totdat Lazar de afgesproken prijs voor een partij coke weigerde te betalen, waarvan hij zei dat het slechte kwaliteit was. Dat gebeurde natuurlijk pas nadat die coke al lang en breed was doorgeleverd en weggesnoven in de discotheken van Sarajevo en omstreken. Het was een tactiek die hij wel vaker toepaste. Daar waren ze nog wel uitgekomen, ware het niet dat Lazar op een dag Mirko, die met een vriendin in een restaurant zat te eten, voor gek zette. Hij begon te schreeuwen over onbetrouwbare partners en mensen die te veel bij de politie over de vloer kwamen. Hij riep dat hij Mirko's reputatie zou slopen, en Mirko zelf ook als het nodig was, net als die blonde snol naast hem.

Daarmee maakte hij een grote fout. Mirko maakte er een gewoonte van nooit zaken en plezier te combineren. Tegenover vrouwen was hij buitengewoon charmant, en hij ergerde zich aan de onbehouwen Joego. Toen Lazar door bleef gaan, bood Mirko hem zijn stoel aan, en zei dat hij de zaak uit wilde praten. Hij zou eerst zijn vriendin wegbrengen en over een kwartiertje terug zijn. Hij bestelde een fles wijn voor Lazar. De rust en de charme waarmee Mirko de situatie beheerste, maakten indruk op Lazar. Hij kalmeerde en ging zitten. Mirko zei tegen de ober dat hij terug zou komen om te betalen, en nam zijn vriendin mee naar een kroeg in het centrum, waar hij de hele avond bleef hangen. Er waren tientallen getuigen die dat later tegenover de politie bevestigden.

Lazar bleef een half uur wachten, toen een man het restaurant binnen-

rende met een bivakmuts op, die Lazar en zijn twee bodyguards met een klein machinegeweer onder vuur nam. Van de zesentwintig schoten troffen er vijftientig doel. Tien op Lazar, zeven op de ene bodyguard, acht op de andere. De schutter draaide zich om en liep zonder sporen achter te laten het restaurant uit. Op dat moment bestelde Mirko zijn tweede biertje, en een droge witte wijn voor zijn vriendin.

### 3

Frank legde het blad weg. Hij kende al die verhalen, namen en geruchten. Lazar was uit de weg geruimd. Lazar was vermoord door Mirko, ja. Iedereen wist het, maar ze konden het niet bewijzen. God, wat was het makkelijk voor een journalist, die kon alles gewoon opschrijven. Maar zij hadden bewijs nodig, keihard bewijs. Hij liep zijn kamer uit en haalde koffie op de gang, uit de nieuwe automaat. Werktuiglijk drukte hij in. 4-1-3. Koffie, zwart, extra suiker.

Toen hij terug in zijn kamer kwam, stond zijn collega Rob op hem te wachten met de observatierapporten en de tapverslagen van de afgelopen dag en nacht. Hij liet de foto zien van Rick met opgestoken middelvinger. ‘Het o r is weer eens stuk gegaan gisteravond.’

Frank grinnikte, tot hij de andere foto’s zag die het observatieteam had genomen. ‘En wie zijn dat? Wat een slechte foto’s.’

Op de foto zag hij Boris en Jegor op het moment dat ze bij Mirko naar binnen gingen, twee mannen van de achterkant gefotografeerd, een met een lange jas, de ander met een kort jack en een spijkerbroek, allebei met donker haar.

Rob haalde zijn schouders op en keek in het o r-rapport. ‘Twee Oost-Europese, mogelijk Slavische types,’ las hij voor.

‘Wat? Joego’s? Russen? Albanezen? Tsjechen? Polen? Polen noemen ze tegenwoordig ook al Oost-Europees. Ik haal het er niet uit op die foto. Maak ze dan ook niet.’ Frank gooide de foto op zijn bureau. ‘Waar zit Narain nu?’

‘Oost. Ze liggen er al omheen. Hij komt ook al over de tap. Nietszeggende gesprekken, zoals gewoonlijk. De echt belangrijke dingen horen we toch niet.’

‘Hij is vroeg wakker dus. Weten we al wat meer over de telefoons die ze gebruiken?’

‘Zijn we mee bezig. We weten nog niet veel.’ Rob pakte het weekblad. ‘Hij wel, die journalist.’ Hij las voor: ‘Zo zijn Zuid-Amerikaanse mobiele telefoons erg populair onder de Nederlandse criminelen, omdat die

gewoon worden geruild tijdens de deals die ze maken. Diverse grote Colombiaanse cokebazen bellen inmiddels met Nederlandse gsm's, terwijl hun Nederlandse collega's met Colombiaanse prepaidkaarten bellen. Dus niet op naam, wat wel zo makkelijk is. Meestal heeft Mirko N. vier of vijf verschillende telefoons op zak, zodat een gesprek nooit getraceerd, laat staan afgeluisterd kan worden. De recherche weet domweg niet dat hij belt.'

Frank schudde zijn hoofd. 'Ik wil weten hoe we Mirko kunnen pakken. We weten nou wel dat het geen gewone crimineel is die we met een gewoon huis-, tuin- en keukenonderzoek van tappen en volgen van de straat krijgen.'

Rob draaide zich om en liep weg. 'Hoe weet jij dat nou? We zijn pas een maand bezig...' Een bulderende lach klonk vanuit de andere kamer.

Rob had gelijk. Een maand onderzoek en ze waren geen stap verder. De observatieteams kregen geen kans, Mirko en z'n jongens waren veel te scherp. Er liepen tientallen telefoontaps, maar via die nummers werd inderdaad geen enkel belangrijk gesprek gevoerd. Als hij iets te bespreken had, dan ging dat via telefooncellen, telefoons in hotels of in restaurants. Soms vingen ze een gesprek op waarin een afspraak met iemand was gemaakt. Dat ging dan in code, zodat ze niet wisten waar de ontmoeting was. En natuurlijk had hij dan nog vijf of zes mobiele telefoons met buitenlandse nummers. Colombia, Venezuela, ze hadden zelfs al kaarten uit Chili aangetroffen.

In ieder geval liepen ze altijd achter de feiten aan. Internationale contacten, hup, ze stapten in het vliegtuig naar Londen of Berlijn. Of ze reden even snel naar het strand in België, waar ze langs de vloedlijn liepen, terwijl de bodyguards op de boulevard het Belgische OT gingen pesten, zodat die niet konden afluisteren. Soms leek het net een spelletje, als de inzet niet zo verdomd hoog was.

Vaak werd in de pers gesuggereerd dat de criminelen de politie te slim af waren, en dat was ook zo. Frank had een groep van vijftien rechercheurs onder zich. Zijn team bestond uit tactische rechercheurs, analisten, een financieel rechercheur en administratieve krachten. Rob was zijn tweede man, een rechercheur die al jaren meeliep. Hij was de tactisch coördinator, en dus verantwoordelijk voor de inzet van het tactisch gedeelte van het team, waaronder de observatieteams en de arrestatieteams.

Het was wennen geweest voor Frank, maar toen de korpsleiding hem had gevraagd om dit team te leiden, wist hij dat het moeilijk zou worden, maar ook een grote kans. Ze waren begonnen alle informatie te verzamelen die er was over Mirko. Het was veelzeggend dat de meeste dossiers bestonden uit geruchten en vage tips. De Criminele Inlichtingen Dienst

had het dikste dossier over Mirko Narain, maar alle tips die de CID ooit over hem had gekregen bleken 'x-4 informatie'. Gehoord, niet bevestigd. Bovendien waren de meeste tips anoniem, wat aangaf dat Mirko werd gevreesd in het milieu. Toch was dat CID-dossier aanleiding geweest om een groter onderzoek te starten. In hoeverre waren de beweringen dat Mirko Narain een grote spin in het criminele web was, waar?

De korpsleiding benaderde inspecteur Frank Spinola en vroeg hem het onderzoek te leiden. Ze waren de publiciteit rond Narain zat en wilden laten zien dat ze wel degelijk een vuist konden maken tegen onderwereld-terreur. Hij kreeg een plek op het hoofdbureau, een budget en een aantal rechercheurs van de centrale recherche toegewezen.

## 4

Eerst waren alle tips, die soms zelfs nog handmatig in het dossier waren bijgeschreven, in een computer verwerkt en werd er een tijdlijn uitgezet. Als een informant zei dat Mirko Narain op een bepaald moment bij een liquidatie was betrokken, waar was Mirko Narain toen in werkelijkheid? Kon hij daar wel bij zijn? Zo werden de tips geschild in 'onzin' en 'kan waar zijn'. Er werden schema's gemaakt: relatieschema's en communicatieschema's. Wie kende Mirko, en met wie en hoe hield hij contact? Er werden lijsten met telefoonnummers, e-mailadressen en gewone adressen gemaakt. Kentekens van auto's werden verzameld en nagetrokken. Het was een indrukwekkende hoeveelheid werk.

Na drie weken begon het fysieke werk, het daadwerkelijk volgen en posten. En vanaf dat moment was ook duidelijk dat Mirko al lang wist dat de recherche met hem bezig was. De lijst met telefoonnummers was al meteen waardeloos, bijna alle nummers waren dood. De auto's waar Mirko in reed stonden doelloos aan de kant. Frank's team, dat werkte onder de codenaam Kameleon, moest weer vanaf nul beginnen. Dat betekende dat ze Mirko moesten zoeken in de stad, en vanaf dat moment moesten volgen. Op die manier moest alle informatie opnieuw worden verzameld.

De eerste dag leek meteen succesvol. Het OT trof Mirko aan in zijn favoriete kroeg in de Jordaan. Hij zat vrolijk te drinken, toen er ineens een vechtpartij ontstond. Iemand trok Mirko achterover en dook boven op hem. Er werden klappen en schoppen uitgedeeld en het café was in rep en roer, vooral toen Mirko ineens een enorm mes in zijn hand had. Het observatieteam, dat tot dan toe onherkenbaar wilde blijven, moest wel ingrijpen. Twee rechercheurs sprongen uit hun onopvallende auto's en renden, 'politie, politie' roepend, met getrokken pistool richting de vechtpartij.